

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/441/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612220262
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612220262.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. advokátskou kanceláriou: TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, proti odporcovi: 1/ P. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. námestie XXXX/X, I., štátny občan SR, 2/ G. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom O. B. XXXX/X, štátna občianka SR, obaja zast. opatrovníkom Evou Pivarčovou, tajomníčkou Okresného súdu Zvolen, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Prešov, Námestie legionárov 5, IČO: 42 176 778, zast.: JUDr. Andrej Cifra, advokát, AK so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie sumy 5 483,29 € s prísl., o odvolaní vedľajšieho účastníka zo dňa 28. 01. 2014 a navrhovateľa zo dňa 29. 01. 2014 proti uzneseniu Okresného súdu Lučenec zo dňa 22. 01. 2014 č. k. 13C/55/2013-127, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu v napadnutej časti, ktorou uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu 1/ a 2/ trovy právneho zastúpenia vo výške 357,49 € na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporcov 1/ a 2/ JUDr. Andreja Cifru, č. účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXX, do 3 dní od právoplatnosti potvrdzuje.

Žiadny z účastníkov - navrhovateľ a vedľajší účastník, nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zrušil platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec zo dňa 17. 12. 2012 č. k. 6Ro/483/2012-38. Konanie o zaplatenie sumy 5 483,29 € s prísl. zastavil, odporcom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal. Uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov trovy právneho zastúpenia vo výške 357,49 €. Rozhodol tak s odôvodnením, že navrhovateľ vzal návrh na začatie konania späť. Pokiaľ ide o trovy konania rozhodol v súlade s § 146 ods. 2 OSP, nakoľko k zastaveniu konania nedošlo pre správanie odporcov, zastavenie konania procesne zaviniť navrhovateľ, z uvedeného dôvodu by odporcom vznikol nárok na náhradu trov konania, avšak títo si náhradu trov konania neuplatnili, preto im súd náhradu trov konania nepriznal. Keďže odporcom vzniklo právo na náhradu trov konania, patrí náhrada trov konania aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov, ktorý má v zmysle ust. § 93 ods. 4 OSP rovnaké práva a povinnosti ako odporca. Prvostupňový súd vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania podľa vyčíslenia okrem úkonu za odpor proti platobnému rozkazu. Prvostupňový súd uviedol, že pokiaľ odporcovia nepodali odpor proti platobnému rozkazu, nemohol odpor podať ani vedľajší účastník na strane odporcov a to v zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/207/2011 zo dňa 10. 10. 2012, súd preto priznanie odmeny za tento úkon právnej služby považoval za neúčelný. Súď potom priznal právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporcov odmenu vo výške 357,49 €, ktorá pozostáva z 3 úkonov právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z. v sume 190,89 €, zastúpenie na pojednávaní bez prejednanie veci dňa 02. 12. 2013 v zmysle § 14 ods. 1 písm. c) vyhl. a § 13a ods. 4 druhá veta vyhl., v sume 47,72 € a vyjadrenie z 03. 12.

2013 v zmysle § 14 ods. 1 písm. c) a § 13a ods. 2 a ods. 5 vyhl. v sume 95,45 € spolu s 3x režijným paušálom v sume 7,81 €.

Rozhodnutie bolo doručené navrhovateľovi 29. 01. 2014, vedľajšiemu účastníkovi dňa 28. 01. 2014. Vedľajší účastník podal odvolanie dňa 12. 02. 2014, navrhovateľ dňa 11. 02. 2014. Obaja podali odvolanie voči výroku, ktorým súd priznal náhradu trov konania vedľajšiemu účastníkovi.

Vedľajší účastník v odvolaní namietal, že mu mala byť priznaná aj odmena za právny úkon a to za podanie - odpor voči platobnému rozkazu. Uviedol, že práve toto podanie, v ktorom odôvodnene vzniesol námietku premlčania, malo za následok späťvzatie žaloby v celom rozsahu, čo bolo v prospech spotrebiteľa. Uviedol, že vedľajší účastník môže do konania vstúpiť v ktoromkoľvek štádiu konania až do jeho právoplatného skončenia (rozsudok MS SR sp. zn. 1Cdo 234/2004), teda ide o účelne vynaložené trovy, bolo na navrhovateľovi, aby nežaloval premlčaný nárok. Poukázal na novelizované znenie ust. § 137 OSP účinného od 01. 01. 2012, doplnené zákonom č. 332/2001 Z. z., pričom toto zohľadňuje aj rozsudok Súdneho dvora EÚ z 22. 12. 2010 vo veci C-279/09, podľa ktorého „zásada účinnej súdnej ochrany,

ako je stanovená v článku 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovoľovali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania, alebo zastupovanie

advokátom“. Poukázal na to, že v súlade s čl. 47 ods. 2 Ústavy, každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Poukázal na rozhodnutie R 49/1993, z ktorého vyplýva, že ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak navrhovateľ vezme návrh späť a nejde o prípad podľa § 146 ods. 2 druhá veta OSP, z procesného hľadiska zásadne platí, že zaviniť zastavenie konania a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy konania. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby bolo zmenené rozhodnutie okresného súdu tak, že žalobca je povinný uhradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 556,19 €. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 103,49 € (95,45 € plus paušálna náhrada 8,04 €).

Navrhovateľ podal voči výroku, ktorým bola priznaná náhrada trov konania vedľajšiemu účastníkovi odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol v súlade s § 220 OSP zmeniť predmetný výrok tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhrada trov konania nebude priznaná. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Navrhovateľ uviedol, že vedľajší účastník Združenie na ochranu spotrebiteľa, musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach, samotné združenie má v radoch členov, ktorí evidentne majú právnické vzdelanie. Keďže odporcom bol ustanovený opatrovník v zmysle § 29 ods. 2 OSP súdom, nebolo potrebné, aby vedľajší účastník tiež ochraňoval záujmy odporcov a teda nemohlo ísť o trovy účelne vynaložené. Vedľajší účastník vstúpil do konania, pričom nemal žiadnu vedomosť o prejednávanej príhode, a len z označenia účastníkov konania usúdil, že ide o spotrebiteľskú vec, paušálny vstup vedľajšieho účastníka do konaní, v ktorých pre vstup nebol žiadny dôvod, iba zbytočne navyšuje trovy konania a navodzuje dojem, že účelom vstupu nebola ochrana práv spotrebiteľa, ale získanie finančných prostriedkov v podobe náhrady trov právneho zastúpenia. Mal za to, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva. Poukázal na to, že účelné nemôže byť podanie nadbytočne sa opakujúce, bez uvedenia nových procesne významných skutočností, prípadne podanie, ktoré neobsahuje žiadne skutočnosti vzťahujúce sa na predmet sporu. Činnosť vedľajšieho účastníka rozhodne nemožno považovať za tak odborne náročnú, že by si vyžadovala úplné právnické vzdelanie. Podanie vedľajšieho účastníka považoval za abstraktné, všeobecné, bez znalosti prejednávanej veci s automaticky uplatňovanou nedôvodnou námietkou premlčania. Poukázal na to, že združenie odporcov v konaní nezastupuje, preto nemožno argumentovať ust. § 137 OSP po novele, tak ako to uvádza vedľajší účastník. Poukázal na to, že dňa 29. 11. 2013 zoberal návrh v celom rozsahu späť, preto podanie vedľajšieho účastníka zo dňa 03. 12. 2013 považuje za bezpredmetné a nadbytočné.

Vedľajší účastník sa k odvolaniu vyjadril podaním zo dňa 20. 02. 2014, v ktorom uviedol, že do konania vstúpil v súlade s § 93 ods. 2, 3 OSP z vlastného podnetu. Nebolo preukázané, že by žalovaný svojím správaním zapríčinil späťvzatie žaloby, naopak, žalobca vzal bez akéhokoľvek odôvodnenia žalobu späť, čím procesne zaviniel zastavenie konania, spotrebiteľ bol v plnom rozsahu úspešný v dôsledku aktivity vedľajšieho účastníka. Zároveň žiadal priznať trovy odvolacieho konania .

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa vyjadril navrhovateľ v podaní zo dňa 21. 02. 2014, v ktorom v podstate zopakoval argumentáciu uvedenú vo svojom odvolaní.

Krajský súd preskúmal uznesenie okresného súdu v napadnutej časti vo výroku o trovách konania priznaných vedľajšiemu účastníkovi v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a podľa § 219 ods. 1 OSP rozhodnutie potvrdil, nakoľko mal za to, že napadnutý výrok je vecne správny.

V prejednávanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Pre správne rozhodnutie v konaní bolo potrebné primárne zodpovedať otázku, či vedľajší účastník bol oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, ak áno, či sa ako vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom a či mu v súvislosti s týmto právnym zastupovaním môže vzniknúť právo na náhradu trov konania (resp. trov právneho zastúpenia).

Podľa § 93 ods. 2 OSP ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Toto ustanovenie dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky 10a uvedenej v tomto ustanovení) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia - ako v tomto prípade bol zriadený vedľajší účastník.

Z ust. § 93 ods. 4 OSP vyplýva, že v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Z citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, vedľajší účastník, v tomto konaní Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa) a to priamo na základe zákonnej úpravy uvedenej v ust. § 93 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Keďže ust. § 93 ods. 4 OSP výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (čl. 47 ods. 2 Ústavy SR), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ust. § 137 ods. 1 OSP bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Samozrejme, vedľajšiemu účastníkovi môže byť priznaná náhrada trov konania (teda i náhrada trov právneho zastúpenia) len v prípade, ak právo na náhradu trov konania vznikne tomu účastníkovi, na strane ktorého v konaní vystupoval.

V tomto prípade došlo k zastaveniu konania preto, že navrhovateľ vzal návrh späť v celom rozsahu bez toho, aby uviedol konkrétny dôvod, avšak niet pochyb o tom, že k tomuto procesnému kroku pristúpil až po tom, ako mu bolo zo strany súdu doručené oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania na strane odporcu.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) OSP žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 146 ods. 2 OSP ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že ak došlo k zastaveniu konania, v zásade žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Možnosť, aby niektorému z účastníkov konania bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania nastáva až vtedy, ak sú v danom prípade zastavenia konania splnené podmienky uvedené v ust. § 146 ods. 2 OSP. Ustanovenie druhého odseku § 146 OSP je v pomere k prvému odseku špeciálnou úpravou, preto súd, ktorý o trovách konania rozhoduje, v prvom rade musí skúmať existenciu procesných podmienok uvedených v druhom odseku citovaného ustanovenia a v prípade, ak zistí existenciu týchto podmienok, musí o trovách konania rozhodnúť podľa druhého odseku, teda musí uložiť niektorému z účastníkov konania povinnosť nahradiť trovy konania (ak boli trovy konania účelne vynaložené a ako boli riadne uplatnené).

Ustanovenie § 146 ods. 2 OSP ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie v zmysle tohto ustanovenia je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska. Preto ak v tomto prípade vzal navrhovateľ návrh späť voči odporcom v celom rozsahu bez toho, aby uviedol, konkrétny dôvod, pričom z obsahu spisu možno vyvodiť, že tak urobil z dôvodu oznámenia o vstupe vedľajšieho účastníka na strane odporcov, možno konštatovať len jediný záver a to, že predmetný návrh navrhovateľa bol podaný (objektívne) nedôvodne a že k jeho späťvzatiu došlo v dôsledku jeho procesného zavinenia. Preto mu podľa prvej vety § 146 ods. 2 OSP vznikla povinnosť uhradiť odporcovi (z vyššie uvedených dôvodov) i vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov trovy konania, ktorých súčasťou sú i trovy právneho zastúpenia.

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd správne postupoval, keď na základe vyššie uvedeného priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov náhradu trov konania (náhradu trov právneho zastúpenia), pretože uvádzané okolnosti navrhovateľom nie sú a nemôžu byť relevantným dôvodom na to, aby vedľajšiemu účastníkovi nebola výnimočne priznaná náhrada trov konania.

Účastníkovi však možno priznať len trovy konania, ktoré sú účelne vynaložené. Súd má za to, že trovy konania, ktoré priznal prvostupňový súd vedľajšiemu účastníkovi boli účelne vynaložené vedľajším účastníkom. Pokiaľ navrhovateľ uviedol, že zoberal svoj návrh späť, z podania navrhovateľa vyplýva, že toto došlo mailom súd dňa 27. 11. 2013. V tento deň bolo podané aj na poštu a doručené súdu bolo dňa 29. 11. 2013, pričom termín pojednávania bol vytýčený na deň 02. 12. 2013. Teda podanie navrhovateľa bolo doručené súdu v piatok. Pojednávanie sa konalo v pondelok, vzhľadom na krátkosť času nedošlo k zrušeniu pojednávania. Okresný súd rozhodol na pojednávaní, na ktorom sa zúčastnil vedľajší účastník tak, že pojednávanie odročil na neurčito. K späťvzatiu návrhu sa vyjadril vedľajší účastník v podaní došlom súdu dňa 04. 12. 2013, zároveň si vyčíslil trovy konania, dňa 22. 01. 2014 došlo k zastaveniu konania. Vedľajšiemu účastníkovi boli priznané trovy konania za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinné do 31. 07. 2013 v sume 190,89 €, zastúpenie na pojednávaní bez prejednávania veci dňa 02. 12. 2013 vo výške 1 v sume 47,72 € a za vyjadrenie z 03. 12. 2013 1 úkon v sume 95,45 € spolu s 3x režijným paušálom v sume po 7,81 €.

Pokiaľ ide o priznanie tejto náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s tým, čo uviedol okresný súd v odôvodnení, výška priznanej náhrady trov právneho zastúpenia nebola účastníkmi namietaná. Súd tieto trovy konania považoval za vynaložené účelne vyplývajúce z priebehu konania.

Pokiaľ ide o nepriznanie trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi za odpor z 02. 02. 2013, tento úkon nebol vedľajšiemu účastníkovi priznaný, nakoľko právo podať odpor proti platobnému rozkazu, t. j. právo urobiť uplatnený nárok sporným v zmysle § 174 ods. 2 OSP má výslovne len odporca. Iba odporca - žalovaný rozhoduje o tom, či podaním odporu odstráni platobný rozkaz ako formu rozhodnutia vo veci samej a bude pokračovať v konaní podľa prejednávacej zásady a zásady kontradiktórnosti. Prvostupňový súd ani nemohol prihliadnuť na predmetné podanie ako na odpor, preto musel zrušiť platobný rozkaz vydaný v predmetnej veci pod č. k. 6Ro/483/2012-38. Vzhľadom na uvedené súd nemohol považovať takéto podanie vedľajšieho účastníka za účinné, teda sledujúce cieľ vedľajším účastníkom a to zrušenie platobného rozkazu, preto mu správne nemohol priznať okresný súd ani náhradu trov konania za predmetný úkon (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 10. 2013 sp. zn. 6Cdo/357/2012, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 06. 2014 sp. zn. 14Co/643/2014).

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 a § 142 ods. 2 OSP.

Odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcov, ako aj odvolaniu navrhovateľa voči rozhodnutiu o trovách konania nebolo vyhovené. Vedľajší účastník žiadal, aby mu bola priznaná náhrada trov konania vo výške 556,19 € (357,49 + 198,7), navrhovateľ žiadal, aby bolo rozhodnutie prvostupňového súdu zmenené, tak aby vedľajšiemu účastníkovi nebola priznaná náhrada trov konania vo výške 357,49 €, vzhľadom na výsledok odvolacieho konania súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 OSP, tak že žiadny z účastníkov - navrhovateľ a vedľajší účastník, nemá právo na náhradu trov .

Odporcovia odvolanie nepodali, trovy odvolacieho konania neuplatnili, a preto odvolací súd o náhrady trov odvolacieho konania odporcov nerozhodoval.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.